

Maisa
de dappere arabier

Maisa
de dappere arabier

Christine Linneweer

KLUITMAN

In deze serie zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony

De zoektocht van Pico

Maisa, de dappere arabier

Actuele informatie over Kluitmanboeken
kun je vinden op www.kluitman.nl

Nur 283/GGP091001

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMX tekst: Christine Linneweer

© MMX omslagillustratie: George Schriemer

© MMX binnenillustraties: Sieger Zuidersma

© MMIX foto omslag: Harry Donker

Omslagontwerp: Design Team Kluitman

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

www.kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLIVERANCIER

1

Een rondleiding

In de gang klinkt de heldere stem van Anne. Maisa Bint Makloufa spitst haar oren en luistert even mee. Anne vertelt over de veertienjarige Prizja. De schimmelmerrie staat twee boxen verderop, weet Maisa, dus Anne en haar groep komen al aardig dicht in de buurt.

Maisa maait met haar voorbeen wild door het stro. De zwarte Arabische volbloedmerrie heeft een hekel aan de rondleidingen. Hele hordes mensen komen met bussen naar de bekende stoeterij GS Arabians om naar de beroemde Arabische paarden te kijken. Soms zijn het bejaarden die een dagje uit zijn, soms zijn het kinderen op schoolreisje. Het maakt Maisa niet uit. Ze heeft aan allemaal een bloedhekel. Ze haat mensen!

Annes stem komt steeds dichterbij en dan, toch nog eerder dan Maisa had verwacht, staat de groep voor haar box. Anne is lang, slank en heeft blonde krullen en blauwe ogen. Als de groep oudere mensen zich om haar heen heeft opgesteld, wijst ze naar Maisa. 'En hier is de laatste en misschien wel de meest bekende Arabische volbloed van GS Arabians. Dit is Maisa Bint Makloufa.'

Een zacht 'ooh' klinkt door de stal. Iedereen is altijd onder de indruk van de schoonheid van Maisa.

Anne vertelt verder: 'Maisa is vijf jaar. Ze is het paradepaardje van de stal. In de afgelopen anderhalf jaar heeft ze aan een groot aantal shows meegedaan en ze werd overal kampioen. Hoogtepunt van haar carrière was tot nu toe de show in Parijs, de Salon du Cheval, begin december. Daar werd ze een paar maanden geleden uitgeroepen tot wereldkampioen.'

Maisa draait zich om, zodat de groep alleen nog maar haar staart kan bekijken.

'Maisa is een echte beauty. Ze is helemaal pikzwart. Over haar hele lichaam is geen enkel wit haartje te vinden. Dat is op zich al vrij uniek. De kleur zwart komt onder Arabische volbloeds namelijk niet zo heel veel voor. Op shows scoort ze altijd hoog op alle onderdelen. Zowel voor haar lichaamsbouw als voor haar bewegingen,' zegt Anne.

Uit haar ooghoeken ziet Maisa dat een van de toehoorders zijn hand opsteekt. Anne knikt de man toe. 'Rijdt er ook iemand op haar, of spannen jullie haar wel eens voor een karretje?' vraagt de man.

Maisa snuift verontwaardigd. Alsof zij ooit zou toestaan dat iemand op haar rug zou gaan zitten. En je denkt toch niet dat zij zich voor een karretje laat spannen! Het idee alleen al. Doe eens normaal!

Anne schudt haar hoofd. 'Nee, de paarden hier op stal worden alleen maar aan de hand geshowd en getraind. Ze worden niet gebruikt om erop te rijden of ze voor een wagen te spannen. Ze hoeven alleen maar mooi te zijn,' legt ze uit.

‘En wat nou als ze oud en lelijk worden?’ vraagt een andere man.

‘Dan fokken we er mooie veulentjes van en daarmee gaan we weer naar de shows,’ legt Anne uit.

Maisa draait onrustig door haar box. Haar oren liggen plat tegen haar hoofd, haar koolzwarte ogen staan wild en ze blaast hard door haar neusgaten. Ze schudt haar hoofd. De lange zwarte manen wervelen rond haar prachtig gewelfde hals. Ze zwiept met haar staart. Gingen die mensen nu maar weg, denkt ze.

Achter de rug van Anne steekt een dikke vrouw met witte krulletjes en een groene wollen jas haar dikke vinger door de tralies. ‘Wel een beetje een leeg leven, alleen maar mooi hoeven zijn,’ zegt ze. ‘Al is ze inderdaad mooi. Wat heeft ze een klein hoofdje. En de puntjes van haar oren raken elkaar bijna!’ Ze steekt haar arm nog wat verder naar Maisa uit. ‘Kom eens, lief paardje.’ Maisa voelt de woede in zich omhoogborrelen.

Anne draait zich naar haar om en schrikt als ze ontdekt wat de vrouw doet. Ze springt op de vrouw af en trekt haar arm weg. Net op tijd. Maisa doet een woedende uitval. Haar tanden kletteren tegen de tralies. Maisa voelt zich gefrustreerd omdat ze de hand van de vrouw op een haar na heeft gemist. Alle kleur is uit het gezicht van de vrouw verdwenen. Ze tui-melt een paar passen achteruit. Als ze zich enigszins heeft hersteld, zegt ze verontwaardigd: ‘Nou zeg, wat een humeurdje. Een paard met sterallures.’

Daar moet iedereen in de groep om lachen.

Anne lacht niet. ‘Maisa’s leven kende geen gemakkelijke

start. Ze werd geboren in de Verenigde Arabische Emiraten, op een hele bekende en enorm grote fokkerij van Arabische volbloeds van een zeer rijke sjeik. Haar moeder, Makloufa, overleed bij haar geboorte. Maisa moest dus met de fles worden grootgebracht.’

Er gaat nu een ‘aach’ door de groep. In de ogen van de mensen ziet Maisa dat ze medelijden met haar hebben. Maisa’s ogen fonkelen van woede. Ze wil het verhaal niet meer horen. Ze heeft het al zo vaak gehoord en elke keer doet het haar weer pijn en verdriet. Maar ze kan haar oren niet afsluiten en dus hoort ze hoe Anne ook de rest vertelt. ‘Het personeel van de stoeterij moest Maisa dus met de fles grootbrengen. Het probleem met dergelijke paarden is dat ze de mens zien als hun gelijke. Ze hebben geen respect voor mensen. Maisa werd zelfs gevaarlijk. De sjeik besloot toen dat ze weg moest. Hij belde de familie Stassen, de eigenaren van GS Arabians. Zij hadden hem ooit gevraagd contact met hen op te nemen als hij Makloufa zou willen verkopen. De sjeik had hun gezegd dat hij Makloufa nooit zou verkopen, maar nu bood hij hun haar dochter aan. De sjeik vertelde erbij dat Maisa lastig zou zijn, maar meneer Stassen wist dat hij misschien nooit meer de kans zou krijgen om in het bezit te komen van zo’n prachtige merrie. En zo kwam Maisa hier terecht.’

Een paar mensen knikken.

‘En hoe is het daarna dan met haar gegaan? Ze lijkt zo... boos,’ zegt een van de vrouwen uit de groep. Ze houdt haar hoofd een beetje scheef en kijkt naar de zwarte Arabische volbloed. Maisa loopt onrustig rondjes in haar box en laat het wit

van haar ogen zien.

Anne knikt langzaam. ‘Ja, boos is misschien wel de beste omschrijving. Ik weet niet wat er precies allemaal is gebeurd bij de sjeik op stal, maar het staat vast dat daar de problemen zijn begonnen.’

De vrouw met de witte krulletjes en de groene jas schudt haar hoofd. ‘Nou, volgens mij heeft ze hier een gemakkelijk leventje. Ze heeft een goed tehuis, krijgt te eten en te drinken, haar box wordt schoongehouden en ze hoeft er helemaal niets voor te doen!’

Maisa briest boos. Mens, wat weet jij daar nou van? Je begrijpt niet hoe zwaar het is om een showpaard te zijn, denkt ze.

Anne weet het wel. ‘Dat lijkt misschien zo, maar het is toch hard werken. Maisa moet dagelijks flink trainen om mooi in conditie te blijven. En als er een belangrijke show aan komt, wordt ze zelfs twee keer per dag getraind. Daar komen het reizen naar de shows en de shows zelf nog bij. Voor elke show worden de paarden tot in de puntjes gewassen, geborsteld, geknipt, geschoren en opgemaakt, om ze er zo voordelig mogelijk uit te laten zien.’

‘Opgemaakt?’ vraagt iemand.

Anne knikt. ‘Ja, Arabische volbloeds worden opgemaakt voordat ze de showring in gaan. We smeren bijvoorbeeld vaseline rond de ogen en op de neus, om ze een klein beetje te laten glanzen en om de ogen meer te laten spreken. Het geeft ze een nog mooiere uitstraling.’

Maisa hoort een van de vrouwen zachtjes achter haar hand

‘Belachelijk!’ zeggen, tegen de vrouw die naast haar staat. Die knikt. Beledigd steekt Maisa haar neus in de lucht. Je moet eens in de spiegel kijken. Jij smeert rood op je lippen en blauw op je ogen. Dat ziet er pas belachelijk uit, meent Maisa.

Anne loopt terug de gang in. ‘Dit was het einde van de rondleiding. Ik breng u nu terug naar de kantine, waar u nog een kop koffie of thee kunt drinken voordat u weer naar huis gaat.’

Alle mensen lopen snel achter Anne aan. Maisa is opgelucht dat ze vertrekken, tot ze merkt dat twee mannen uit de groep achterblijven in de stal. Een van hen is kort en dik, met stevige armen en een geruite pet. De ander is een lange dunne man met zwarte ogen. Hij draagt een grijze sweater waarvan hij de capuchon over zijn hoofd heeft getrokken. Zwart haar krult langs de rand naar buiten.

Anne heeft niets in de gaten. De mannen kijken de groep na, tot die door de deur is verdwenen. Maisa begrijpt dat ze niet bij de rest van de groep horen.

De lange dunne stoot de dikke aan. ‘Heb je goed geluisterd, Jaap? Die merrie is een ijzervreter.’

De dikke met de pet, die blijkbaar Jaap heet, knikt. ‘Daar had ik al een beetje op gerekend, dus heb ik mijn maatregelen genomen.’ Uit de zak van zijn bruine leren jas haalt hij een zilverkleurig zakje. Dat scheurt hij open en hij schudt een klein beetje poeder in zijn hand. Hij schuift de deur van Maisa’s box op een kier en gooit snel het poeder in de drinkbak, die direct om de hoek hangt. Het gaat allemaal zo snel, dat Maisa alleen maar verbaasd toe kan kijken. Snel schuift Jaap de deur weer

dicht. Net op tijd, want Maisa is van haar verbazing bekomen en doet een uitval naar zijn arm.

‘Mispoes,’ grijnst Jaap en hij knijpt zijn blauwe ogen tot spleetjes. Dan draait hij zich om naar de lange dunne. Opeens lijkt hij nerveus. ‘Heb jij goed rondgekeken, Felix? Hoe zit het met het alarmsysteem en de beveiligingscamera’s?’

Felix haalt zijn schouders op. ‘Geen probleem. Het is een vrij eenvoudig systeem. Gemakkelijk uit te schakelen. En er zijn geen bewakers. Ik sta ervan te kijken hoe slecht die waardevolle paarden worden beschermd tegen jongens zoals wij,’ grinnikt Felix. Hij wrijft in zijn handen. ‘Moet jij opletten hoe gemakkelijk het straks allemaal gaat. Dat geld hebben we zo in de knip.’

Jaap lijkt minder zeker van zijn zaak, maar hij zegt niets.

Felix loopt naar de deur en wenkt naar Jaap dat hij mee moet komen. ‘Kom, anders missen we de bus met oudjes en gaan ze ons straks zoeken,’ zegt hij.

Dan zijn ze verdwenen. Maisa kijkt hen verbaasd na. Waar ging dat over? Ze loopt naar haar drinkbak. Ze snuift, maar ruikt niets vreemds. Voorzichtig neemt ze een slokje. Nee, het smaakt ook niet anders dan anders. Het duurt niet lang of ze is het voorval vergeten.